

ПРЕДГОВОР

Након доношења Закона о стечајном поступку Републике Србије, 2004. године, домаће стечајно законодавство се придружило стечајним законодавствима суседних (пре свега, бивших република СФРЈ) и других држава у погледу форме и начина регулисања ове области. Стечај и стечајни поступак су веома сложени институти, који захтевају пажљиву анализу. Развој привреде зависи, између осталог, и од регулисања ове материје. Очекује се да ће нови Закон допринети убрзању стечајних поступака, а, самим тим, бржем и равномернијем намиривању поверилаца, као и ослобађању домаће привреде од инсолвентних субјеката. Практично, то су два најважнија циља која постиже стечајни поступак. Закон о стечајном поступку, између осталог, посвећује велику пажњу субјектима стечајног поступка, последицама истог, као и другим институтима. Присутни су и поједини недостаци у Закону, што је и разумљиво имајући у виду да се ради о другачијем концепту регулисања ове области у односу на раније законодавство – Закон о принудном поравнању, стечају и ликвидацији, који је важио неко време, како на територији СФРЈ, тако и у новоствореним државама на том простору. Са друге стране, поједини привредни субјекти добијају шансу да наставе са радом кроз поступак реорганизације. Уколико се процени да дужник може и даље да ради, а да, истовремено, повериоцима буду исплаћена њихова потраживања, поступак реорганизације нуди више облика за то. Такође, детаљније и другачије је уређен међународни стечај. По први пут је у домаћем стечајном законодавству уведен стечај физичких лица, односно предузетника. Све су то чињенице које захтевају да ова материја буде посебно проучавана.

Неопходност проучавања стечаја и стечајног поступка је очигледна и то у оквиру посебног, а не, као до сада, у оквиру предмета Трговинско право. Доказ за то је што, на нашим просторима, све више факултета уводи предмет Стечајно право. Овај удбеник није намењен само студентима Правног факултета, већ и онима који се овом облашћу баве професионално, као и онима који се повремено сусрећу са стечајним поступком. То значи да га могу користити и кандидати за стечајне управнике, сами стечајни управници, стечајне судије и други. Аутори се захваљују рецензентима проф. др Мирку Васиљевићу и проф. др Небојши Јовановићу на корисним саветима који су се тицали концепта ове књиге. Аутори се захваљују и судији Врховног суда Србије Слободану Спасићу на колегијалним упутствима, која су, такође, веома користила. Исто тако, аутори су спремни да прихвате сугестије и критике које ће бити од користи код наредног издања. Иако су већим делом аутори једно друго саветовали и кориговали у писању уџбе-

ника, што значи да су заједно учествовали у писању свих делова, ипак је материја Стечајног права, подељена између аутора на следећи начин:

Проф. др Владимир Чоловић је написао: у првом делу – поглавља 1. и 2.; у другом делу – поглавља 1, 2, 9, 10, 11; трећи, четврти, пети и шести део.

Доц. др Милена Јовановић-Zattila је написала: у првом делу – поглавље 3; у другом делу – све, осим поглавља 1, 2, 9, 10, 11.

Аутори